

НАДА ХАЦИ ПЕРИЋ

СРЕЧАНКА

НА ЈУТРЕЊЕ БРАТУ ИВАНУ

Опрости ми, брате Иване,
Што ти у песма доодим на јутрење
У песма ођу да те изредим, ожалим.

Ка напре што се у Срецка
На пресен гроб желало, редило
Да чујет сречански гробови
Да у село има некој жив
Да мртви ожали.

Да те питам братколе:
Како преноћи прва ноћ
у твоа вечна кућа?
Да ли ти је зевња тешка?
Да ли те наши стари пречекале?
Да ли те за Срецка питале?

Знам сљг ништа те не боли
По светлост путујеш
Пред Бога да искочиш
У рајско насеље да се населиш.

Знам, јопе да се родиш
Прво ваља да умреш
Знам, твој живот беше мало
Да уработаш све што останало.

Боже опрости ми, ама
Ја би да јопе пред нас дође слика
Како у црква оз брата Јовицу
Бадњак уносиш
Како звоно јако чукаш
Божић ни честиташ.

Ја би да за Светога Николу
Колач зајено скршимо
Оченаш сложно испојемо
За здравље се помолимо
Госпођиндџн јопе да славимо.

Ја би кџд преко мост
У Милачики улезам
Тебе на пут пред школа да угледам.

А не да ти свећа на гроб палим
Да ти се за покој душа молим
У песма те жалим
На сречански
На вечнаја памјат зборим.

На јутрење, брате Иване.

СРЕЧАНКА

Сречанко, мирисна јабуко
Што румениш кд се страмиш?
Да ми је да те грабнем од грањ,
Да те турим у недра ми,
Па у кошуља ми мириши,
Кд гу за црква обукујем.

Сречанко, гиздава голубицо,
Бела ка снег у висока плајна,
Да ми је да те цунем у бело лице,
Да те турим под јастък,
Да те снијем до дън,
Да бинеш моја, барем у сн.

Сречанко, најплаво око,
Бистро ка језеро шарско,
Да ми је да ми у њега душа улене
Да виђим да ли ме бегенише,
Да татка и матер орадујем,
Сватови по тебе поведем.

Пред тебе, Сречанко убава девојко,
Оз момци у двор оро да заиграм,
Девојке сложно на ии.. да запојет,
А ти мланеста да се страмиш,
Оз око плаво да ме мамиш.

Да загрмет у село сурле и тупани,
Ливада од ношње да се шарени,
Од беле аљине и препашче многобојно,
Да се запоје песма „Мори Стамено”,
Да се здрави за здравље и пород ни.

Еј, да ми је... ама...

У Стрецака више нема ни момци ни девојке.
По свет се растикале Стречанке,
Другому јабуке миришет,
Другому голубице се белет,
Другога оз плаво око погледујет,
У туђина деца рађајет.

Такве, нека у моја песма трајет.

МАЈКА СТАНОЈКА

Преткућа оградена оз тарабе
Двор немаше само стрмо камење
Кокошке по њега скитале
Међ тарабе у преткућа улезале.

Соба голема, место патос зевња
На стране два кревета дрвена
У плаво обојен астал на стреде
И две клупе јаке ка греде.

До врата водоача, кофа и лонче
Обесено на дрвено чивилуче
А до њи долап за тенцере и чанаци
Шпорет на дрва, црн, времешни.

Прозор дубок међу дебели зидови
На њега жица и мицки џамови
Над њи обесени шарски сирчики
Ка дукат жути, засушени.

У моје зенице застанала оваа слика
Туј де живела стрина Станојка
Она не научи ка деца
Кашика на сречански је „лојца”.

Бабу и дедога не запамтисмо
Умреше, не се ни родисмо
Стрина ни беше старемајка
Наша мајка Љамова Станојка.

Ситна беше ка некаква мрвица
Вредна, окретна ка прелица
Да те сајдише ка рођенога
Од Бога писано – беше намучена.

У оца и матер једина родена
За Станка Кабаша удадена
Остаде да живи у род, у Љамовци
Кућа ги беше у Паличојки.

Станко ги у печалба отиде
У Аустралија занавек остаде
Од њега ни абер не имала
При мужа удојца останала.

Сама своје деца подиже
И ожени и удаде
Ама мука пристиже на мука
Изгуби око, искрши рука.

И кућа ги после паднала
Без кров над глава останала
Старост проведе код сина
Ниш тѣг беше далека туђина.

„Кѣд ће умрем у Срецка ме закопајте
Трпеза пред црква турите
Залак леба људима да се подава
Месиља да ми бине Перса снава”.

Како стрина аманет остајла
Моја мати све тако наредила
У Срецка је укопана Станојка
На споменик: Станојка оз Станка.

На овај свет се раставиле
На тај се сироти састајле
Чу де викает млозина:
„На тај свет нема туђина!”